

PRIMORSKI DNEVNIK
je začel izhajati v Trstu
13. maja 1945, njegov
predhodnik PARTIZANSKI
DNEVNIK pa 26. novem-
bra 1943 v vasi Zakriž nad
Cerknim, razmnožen na
ciklostil. Od 5. do 17. sep-
tembra 1944 se je tiskal
v tiskarni »Doberdob«
v Govcu pri Gorenji Trebu-
ši, od 18. septembra 1944
do 1. maja 1945 v tiskarni
»Slovenija« pod Vojskim
pri Idriji, do 8. maja 1945
pa v osvobojenem Trstu,
kjer je izšla zadnja števil-
ka. Bil je edini tiskani par-
tizanski DNEVNIK v za-
sužnji Evrope.

primorski dnevnik

TRST
Ul. Montecchi 6 - PP 559
Tel. (040) 7796-600
Tlx 460894 PD I
Fax 040/772418

GORICA
Drevored 24 maggio 1
Tel. (0481) 533382-535723
Fax 0481/532958

ČEČAD
Ul. Ristori 28
Tel. (0432) 731190

Poština plačana v gotovini
Abb. postale 1 gruppo

Cena 1.000 lir - Leto XLVI. št. 18 (13.551)

Trst, nedelja, 21. januarja 1990

Sovjetska vojska poskuša s silo vzpostaviti red in mir v zakavkaškem oboroženem spopadu

Tragično krvoprelitje v Bakuju

Protislovni podatki o številu mrtvih - Nov dramtičen poziv Mihaila Gorbačova k narodni spravi
Teheran že govori o sovjetsko-zahodni zaroti - Nahičevanska ASSR se je odcepila od Sovjetske zveze

Tudi v gruzijskem Tbilisiju so bile množične manifestacije Armencev (AP)

MOSKVA — Sovjetska vojska je sodu izbila dno. Po izteku sinočnjega ultimata je s silo vdrila v Baku, da bi preprečila »strmoglavljenje sovjetske oblasti«, ni pa ji še uspelo vzpostaviti reda, saj se oboroženi spopadi nadaljujejo. Pri rušenju uličnih barikad je vojska v noči na soboto odgovorila na streljanje azerbajdžanskih aktivistov. Po uradnih podatkih je bilo ubitih 57 oseb, med temi je šest vojakov, ranjenih pa je več kot 300 oseb. Ti podatki so v kričnem nasprotju s pričevanji zdravstvenega osebja v bakijskih bolnišnicah, ki trdijo, da je bilo v vdoru sovjetske vojske več sto mrtvih. Predstavniki Azerbajdžanske narodne fronte v Moskvi že govorijo o 3.500 mrtvih.

Sovjetski partijski in državni voditelj Mihail Gorbačov je v dramatičnem televizijskem pozivu »vsem narodom in narodnostim«
Sovjetske zveze ponovno pozval k razumu in narodni spravi, da bi lahko s skupnimi močmi uresničili »svetlo bodočnost za sovjetske narode«. V svojem pozivu je Gorbačov pojasnil, kako se je zvezna oblast dve leti trudila, da bi po mirni poti rešila zakavkaški zaplet, a zaman. Ko je bilo jasno, da so se nacionalistične sile pripravljale, da zrušijo sovjetsko oblast v Azerbajdžanu, je padla težka, a neodločljiva odločitev.

Medtem ko je Gorbačov govoril, je Baku objokoval svoje mrtve, kljub izrednemu stanju pa so se v azerbajdžanskem glavnem mestu nadaljevale množične manifestacije, ki so se ponovno izrodile v oborožene spopade.

Pred vojaškim posegom je sovjetski zunanji minister Ševardnadze poslal sporočilo svojemu iranskemu kolegu Velajatiju. Vsebinsko poročila ni znana, nedvomno pa skuša Moskva prepričati Iran, naj ne razplamteva verskih in naci-

onalističnih strasti Azerbajdžancev. Po vsem sodeč je poziv naletel na gluha ušesa. V Teheranu se na vse kriplje trudijo, da bi sedanji zaplet prikazali kot napad na islam, ki naj bi ga podpiral ves Zahod, ker so Armenci kristjani. Ameriška administracija je namreč posredno že opravičila kot »neizbežno«
sovjetsko vojaško intervencijo. Na Zahodu so vsi zaskrbljeni, saj je celo Vatikan poudaril, da zapleta ni kriv Gorbačov in njegova perestrojka temveč nerešeni problemi iz preteklosti.

Bolj kot mrtvi pa Moskvo skrbi nadaljnji razvoj dogodkov. Prezidij vrhovnega sovjeta Nahičevanske ASSR je včeraj na podlagi 81. člena sovjetske ustave proglasil samostojnost in odcepitev od Sovjetske zveze in opozoril Moskvo na sporazum med Atatürkrom in Leninom o usodi te azerbajdžanske enklave na armenskem ozemlju. Nahičevanske oblasti so že zaprosile za pomoč Turčijo, ki naj bi zajamčila njihovo samostojnost in preprečila pokole ob morebitnem vdoru sovjetske vojske. V Ankarji pa so skrajno previdni. Vlada je že napovedala, da je pripravljena nuditi humanitarno pomoč tako Armencem kot Azerbajdžancem, kar pa je že sprožilo ostre reakcije turških nacionalističnih krogov.

Vzroki mednacionalnega sovraštva v Zakavkazju

NA 11. STRANI

V znamenju merjenja sil začetek 14. izrednega kongresa Zveze komunistov Jugoslavije

Prvi dan prinesel pomembno zadoščenje zagovornikom odločnih sprememb v družbi

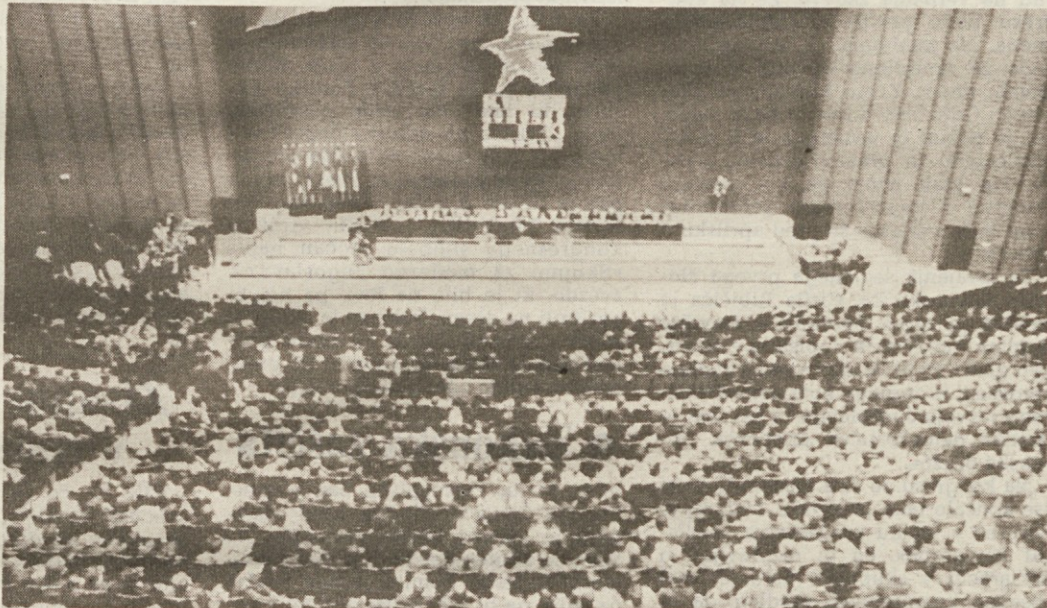
BOGO SAMSA

BEOGRAD — Prvi dan štirinajstega izrednega kongresa ZKJ se je pričel s prvo reformistično zmago demokratičnih sil. Do zapleta je prišlo takoj po otvoritvi. Delegat iz Tuzle (BiH) je predlagal kongresu, da se spremeni vrstni red razprave: na prvem mestu naj bo zaključna deklaracija, ki odpira povsem nove perspektive jugoslovanski družbi in zato naj o deklaraciji razpravljajo že popoldne na plenarni seji.

Za tem predlogom so se nato kar usli izrazi podpore iz Slovenije, Hrvaške, Bosne in Hercegovine in zelo odločni celo iz Makedonije. Za Slovence je Peter Bekeš dejal, da je edini na kongresu predloženi dokument, ki odpira stvarno perspektivo, samo tako bomo lahko prisotni v družbi kot demokratična sila. Bekeš je tudi zavrnil posebno resolucijo o Kosovu in zahteval, naj bi bilo kosovsko vprašanje vključeno v demokratično reševanje problemov, v reševanje stvari ob spoštovanju človeških pravic.

Seveda niso manjkala drugačna mnenja, ki so prihajala predvsem iz srbskih vrst. Mestoma so bili patetični pozivi k jugoslovanstvu, sklicevanje na delavski razred, predvsem pa citiranje pravilnikov, prejšnjih sklepov, poslovnikov, skratka proceduralnih zadev. Nihče se ni uprl deklaraciji in z njo ni neposredno polemiziral.

NADALJEVANJE NA 2. STRANI

Zakonska zaščita narodnostnih manjšin v ospredju zanimanja Evropskega sveta

MARKO WALTRITSCH

BENETKE — Komisija za razvoj demokracije s pomočjo prava, ki bo v kratkem konkretno pričela svoje delo v Benetkah, kot ena izmed komisij Evropskega sveta, se bo soočila tudi z vprašanjem narodnostnih manjšin. To na izrecno zahtevo madžarske delegacije, ki je na dvodnevem simpoziju v Benetkah sodelovala kot opazovalec. Čisto jasno je, da so Madžari sprožili to vprašanje upoštevajoč položaj njihove narodnostne manjšine v Romuniji. Romunski delegati, ki so v sejni dvorani sedeli poleg madžarskih, niso niti mignili z ocesom, ko so čuli to madžarsko zahtevo, prav tako so molčali bolgarski, ni jasno kako bodo v komisiji pristopili do tega vprašanja. S tem se bodo ubadali strokovnjaki in

juristi. O tem sta včeraj govorila generalna tajnika Evropskega sveta Chatherine La Lumiere in italijanski poslanec Antonio La Pergola, ki je bil izvoljen za predsednika gori omenjene komisije. Čisto jasno je, da tako na Vzhodu kot na Zahodu nimajo čistih pojmov in niti čiste vesti o tem vprašanju. Nimajo ga seveda niti v Italiji, kjer je še vedno nerazčiščeno vprašanje zakonske zaščite slovenske manjšine. Tudi italijanski zunanji minister De Michelis, ki je o vprašanju spoštovanja in zaščite manjšin govoril že v petek, je dejal, da bi za zgled lahko vzeli tretma, ki ga ima nemška manjšina na Južnem Tirolskem v Italiji, ni pa sploh omenil drugih narodnostnih manjšin ter drugih jezikovnih skupnosti v Italiji.

Čisto jasno je, da vsakdo drugi jim ponuja to kar je na svojem ozemlju

uresničil, molči pa o neuresničenih stvareh. Bolgari so na primer o tem vprašanju molčali, prav tako Grki in Turki. Molčali so tudi Francozi, ki sploh ne priznavajo Baskov, Kataloncev ali Bretoncev. Čisto vest pa najbrž imajo Vzhodni Nemci, ki so pozitivno rešili vprašanje Lužiških Srbov, in Čehoslovaki, ki so pozitivno rešili vprašanje Madžarov, ki živijo na njihovem ozemlju. Madžari so seveda sprožili vprašanje njihovih sonarodnjakov v Romuniji, nič pa niso povedali o narodnostnih manjšinah, ki žive v njihovi republiki. Na včerajšnji seji so delegati držav sodelujočih v Evropskem svetu odobrili resolucijo ter osnovne cilje nove komisije. Vanjo je pristopilo 16 držav: Avstrija, Belgija, Ciper, Danska, Finska, Francija, Zvezna republika Nemčija, Grčija, Italija, Luksem-

NADALJEVANJE NA 2. STRANI

Jadranovci sinoči osvojili izredno pomembni točki

TRST — Jadranovi košarkarji so sinoči doma povsem zaslužno premagali (104:97) ekipo Cesene in so tako osvojili zlata vredni točki v boju za obstanek v ligi.

Tekma je bila v prvem polčasu izenačena vse do 10. minute izenačena, ko je bil izid še 28:28. Nato so se jadranovci z delnim izidom 6:0 nekoliko oddaljili, nakar pa so gostje z delnim izidom kar 10:2 povedli na 38:36 in v 15. minuti je Jadranov kapetan Valter Sosič imel že tri osebne napake.

Jadran je odtelej do konca prvega polčasa predvajal dokaj dobro skupinsko igro, tako da je bilo vodstvo treh točk po prvem polčasu povsem zaslužno.

Za naše se drugi polčas ni začel najbolje. Jadranovci so namreč zgrešili preveč protinapadov in pomanjkljivi so bili tudi pri izvajanju metov za tri točke. Tako so gostje izenačili pri

60:60. Odtlej je Jadran TKB začel odločno bolje igrati in predvsem so naši točneje metali na koš, tako da je bil izid v 30. min. 86:72, kar je bilo tudi najvišje vodstvo jadranovcev.

V poslednjih desetih minutah so se gostje nekajkrat približali našim na pet točk, več pa niso zmogli in zmaga jadranovcev je bila povsem zaslušana.

Za zlata vredni točki seveda gre pohvaliti vse igralce, ki so se požrtvovalno borili. Vseeno pa bi za sinočno zmago še posebej pohvalili Maura Čuka, ki je bil z 29 točkami spet najboljši strelec srečanja, preciznega Sandija Rauberja ter Roberta Daneua, ki se je predvsem uveljavil pod košema.

Pri gostih sta bila najboljša Terenzi in Mancini.

Jadranovce čaka v soboto spet domača tekma. Igrali bodo proti vodilne NADALJEVANJE NA 14. STRANI

Veleslalom za svetovni pokal

Zmaga Svetove

□ □ □

Danes v nogometni A ligi

Milan v Vidmu

□ □ □

Ženska namiznoteniška A liga

Krasovke uspešne

□ □ □

Ženska odbojcarska C-1 liga

Borovke zmagale

NA 14. IN 15. STRANI

Ker je razredni boj postal pomembnejši od reševanja odprtih narodnostnih vprašanj

Kavkaz postal sod smodnika

Armenci, zakavkaški Židje

Tragična dogajanja v Zakavkazu bodo nedvomno lažje razumljiva, če osvetlimo vsaj nekaj zgodovinskih in etnografskih značilnosti tega narodnostno najbolj raznolikega območja Sovjetske zveze. Izhodišče je seveda tragična usoda Armencev, ki je v marsičem podobna židovski usodi, tako da ni pretirana ugotovitev, da so Armenci zakavkaški Židje.

Izvor Armencev je še vedno sporen, manj sporna je njihova jezikovna pripadnost indoevropski satem skupini. Prav tako je jasno, da je to kulturno razvit narod z bogato zgodovinsko dediščino. Po zgodovinskem izročilu je Armenec pokristjanil sv. Gregor Lusavurič (Razsvetljeni) v 3. stoletju, tako da so Armenci še danes kristjani, v glavnem pripadniki avtokefalne Cerkev vzhodnega obreda, ki se po njihovem ustanovitelju imenuje gregorijanska. Florentinski koncil leta 1439 je poskušal združiti armensko Cerkev s katoliško, dosegel pa je, da je ob vzhodni armenski Cerkev nastala še katoliška armenska Cerkev.

Bolj kot cerkvena vprašanja, ki so nedvomno pustila globoke korenine v

armenski zgodovini, je za Armence tragično, da so izgubili svojo samostojnost z vdorom Seldžukov leta 1079. Kasneje so jih podjarmili Mongoli (1206) nato Tatarji (1387), njihova tragična usoda pa se je začela, ko so leta 1473 prišli pod Turke. V antagonizmu med Turki in Perzijci so jo dosledno vedno skupili Armenci, tedaj se tudi začenja armensko izseljevanje, tako da imajo tudi Armenci podobno kot Židje svojo diasporo. Leta 1768 je izbruhnila perzijsko-ruska vojna, ki se je končala z rusko zmago, tako da je za gulistan-skim mirom (1813) del nekdanje Armenije prišel pod rusko carstvo, večina Armencev pa je še vedno ostala pod Turki. Po ruskem zgledu so tudi Armenci v letih 1887-1890 ustanovili nihilistične revolucionarne odbore ali celice Hnčak (zvov), ki so se združile v zvezo Dašnacutivn, da bi se postavili po robu turškemu nasilju. Po atentatu na Otomansko banko v Carigradu (avgust 1896) je turški sultan dovolil, da so Kurdi leta 1895-96 nadaljevali s prvimi množičnim pokolom Armencev, tako v Carigradu kot v Armeniji. Življenje je izgubilo več kot 100 tisoč Armencev. Podoben pokol je bil še leta 1909 v armenski Adani.

Nedvomno pa je za Armence najbolj tragično obdobje prve svetovne vojne, ko je turška nacionalistična organizacija Mladi Turki poskusila za vedno rešiti armensko vprašanje. Začela se je sistematična deportacija Armencev z ukazom, da je treba poklati vse, ki ne bi sprejeli muslimanske vere. Pet let je trajala ta tragedija, v kateri je življenje po vsej verjetnosti izgubilo 1.900.000 Armencev. Po tem pokolu, ki ga je za vedno vtisnil v spomin oportunističnih zahodnih velesil in njihove javnosti pisatelj F. Werfel v svojem romanu Štirideset dni na Musa Daghu, se je začela prava armenska diaspora. Dobršen del preživelih turških Armencev je ubežal v novoustanovljeno armensko republiko, drugi pa predvsem v ZDA.

Armenska republika pa je trajala le nekaj let. S padcem carske Rusije so Gruzijci, Armenci in Azerbajdžanci ustanovili po direktivah gruzijskih in armenskih manjševikov Zakavkaško federativno republiko, ki pa ni zgladila etničnih sporov, saj je prišlo do pravih spopadov Gruzijcev z Armenci in Azerbajdžancev z Armenci. Ponovno jo je torej skupil armenski narod. Nova boljševiska oblast je te spore odpravila s tem, da je podprla gruzijske in azerbajdžanske zahteve. To je torej obdobje, v katerem nastanejo klice sedanjega zla. Armenski Gorski Karabah so leta 1923 priključili Azerbajdžanski SSR, prav tako narodnostno mešani Nahičevan. Leta 1936 so Zakavkaško FSSR razpustili, posamezne federalne enote so se ločile, krivice pa so ostale.

Stran napisal in uredil
Vojko Colja

Iz zemljevida, ki ga je objavilo ljubljansko Delo, je razvidno, da je Nahičevanska ASSR v podobnem položaju kot Gorski Karabah, Nahičevan pa je lahko azerbajdžanski, Gorski Karabah pa ne sme biti Armenski

Globoke korenine medetničnega sovraštva od azerbajdžanskih fevdalcev do Stalina

Za razliko od Armencev, ki so zelo zgodaj izgubili svojo samostojnost z njo pa tudi svoje plemiče in fevdalce, so Azerbajdžanci vse to ohranili, in bili neke vrste vladajoči razred na celotnem območju, tudi ko so jih drugi podjarmili, saj so jim pustili široko avtonomijo. Nič čudnega torej, da se predvsem sovjetski Azerbajdžanci še danes čutijo nekaj več in da z zaničevanjem gledajo na Armence in druge kavkaške narode, kot na manjvredno rajo. Pri tem so v marsičem podobni Gruzijcem, ki imajo prav tako kompleks večvrednosti, kljub temu da so Azerbajdžanci muslimani, Gruzijci pa kristjani. Po vsem sodeč je te psihološke momente uradna sovjetska etnologija prezrla, ker je vse poskušala razlagati z ekonomsko-proizvodnimi izhodišči in je bila prepričana, da bodo medetnične spore rešili, ko bodo odpravili razredne razlike. Po vsem sodeč se to ni zgodilo, še več, tradicionalni manjvredni raji so se leta 1723 pridružili Rusi. Tega leta je namreč car Peter Veliki zasedel Baku, severni Azerbajdžan so si Rusi prilastili z adrijanopolskim mirom leta 1829, južni Azerbajdžan pa je ostal v Perziji. Carska Rusija je na Kavkazu in v Zakavkazju dosledno izvajala načelo deli in vladaj ter je še pripomogla pri poglobljanju medetničnega sovraštva.

Po boljševiski revoluciji je 28. maja 1918 azerbajdžanska nacionalistična stranka Musavet proglasila samostojno republiko, ki se je nato združila v zakavkaško federacijo. V aprilu leta 1920 je socialistična stranka Kumet zrušila Usubekovo nacionalistično vla-

do in odprla vrata rdečearmijcem. Nekaj dni kasneje je Azerbajdžan postal sovjetska socialistična republika v sklopu Zakavkaške FSSR, po njenem razpadu je postal zvezna republika leta 1936.

Da bi še boljše razumeli korenine današnjega medetničnega zla, ne moremo mimo dejstva, da je v obdobju od leta 1907 do leta 1911 občasno v Baku deloval Josip Visarionovič Džugašvili-Stalin, ki je v tek letih med bakujskimi delavci postal poklicni revolucionar. Stalin ni nikoli pozabil svojih azerbajdžanskih tovarišev. Zgovoren je primer Gorskega Karabaha, ki je od leta 1920 do leta 1923 pripadal armenski republiki, in so ga leta 1923 mimo volje armenskega ljudstva in proti Leninovim načelom priključili Azerbajdžanu. Stalin je kot Gruzijec, ki bi moral dobro poznati razmere v Zakavkazju, podprl oba šovinistična nacionalizma, gruzijskega in azerbajdžanskega, s tem pa še bolj zapletel kavkaški nacionalni Gordijski voz. V Gorskem Karabahu je bilo ob priključitvi k Azerbajdžanu več kot 90 odstotkov ljudi Armencev, danes jih je le 70 odstotkov. Nekdaj narodnostno mešana Nahičevanska ASSR je danes azerbajdžansko čista.

Z Azerbajdžanci pa je imel Stalin daljnosežne načrte, ki jih je razkril v drugi svetovni vojni, ko je zasedel perzijski Azerbajdžan in vsestransko podprl domače nacionaliste, ki so se hoteli ločiti od Perzije. Sovjetske čete so južni Azerbajdžan zapustile šele leta 1946.

Pogreb v spopadih ubitega Azerbajdžanca

(Telefoto AP)

Gorski Karabah glavni kamen spotike

Iz orjaških vojaških transportnih letal prihajajo v Zakavkazje ojačena

(Telefoto AP)

Kronologija sedanjega armensko-azerbajdžanskega spora, ki že prerašča v pravo vojno med obema narodom, je v svoji suhoparnosti nadvse tragična.

23. 2. 1988: več kot 120 tisoč Armencev je v Erevanu zahtevalo, naj se Gorski Karabah vrne v sklop matične domovine.

28. 2. 1988: v azerbajdžanskem Sumgaitu izbruhnilo nemiri, v katerih je ubitih 26 Azerbajdžancev in 6 Armencev.

15. 6. 1988: armenski vrhovni sovjet se izreče za priključitev Gorskega Karabaha, sklep obsodi Mihail Gorbačov, ki zagovarja nedotakljivost obstoječih meja v SZ.

5. in 7. 7. 1988: na erevanskem letališču izbruhnilo spopadi med Armenci in varnostnimi silami.

21. 11. 1988: v azerbajdžanskem Kirovabadu pravi pogromi proti armenski manjšini, ki v desetih dneh terjajo 28 mrtvih.

22. 11. 1988: pol milijona Azerbajdžancev v Bakuju zahteva, da ostane Gorski Karabah v sklopu Azerbajdžanske SSR.

11. 12. 1988: osrednja oblast aretira člane armenskega odbora za Gorski Karabah.

7. 2. 1989: po prvih uradnih podatkih je armensko-azerbajdžanski spor v enem letu terjalo 91 mrtvih in 1.600 ranjenih.

6. 5. 1989: splošna stavka v Gorskem Karabahu in manifestacije v Erevanu.

junija 1989: osvoboditev priprtih članov odbora za Gorski Karabah.

13. 8. 1989: začetek splošne stavke v Azerbajdžanu, ki jo organizira Azerbajdžanska narodna fronta, in blokada Gorskega Karabaha.

19. 8. 1989: stotisoči v Bakuju na pobudo Azerbajdžanske narodne fronte zahtevajo politično in gospodarsko avtonomijo Azerbajdžana.

4. 9. 1989: Azerbajdžanci s splošno stavko prekinjejo vse železniške povezave z Armenijo.

11. 10. 1989: poziv odbora za Gorski Karabah ljudstvu, naj ne kloni in naj se pripravi na samooobrambo.

12. 10. 1989: po trditvah agencije TASS so Azerbajdžanci prekinili blokado Armenije.

28. 10. 1989: vrhovni sovjet SZ razpusti posebni upravni odbor za Gorski Karabah in ustanovi zvezno nadzorno komisijo, ki je neposredno odvisna od vrhovnega sovjeta.

1. 12. 1989: armenski vrhovni sovjet soglasno proglasi priključitev Gorskega Karabaha.

2. 12. 1989: konec splošne stavke v Azerbajdžanu.

2. 1. 1990: azerbajdžanski nacionalisti združijo komunistično oblast v Dželilabadu. V Nahičevanski ASSR azerbajdžanski nacionalisti začnejo najprej rušiti obmejne ovire na meji z Iranom in nato še na sovjetsko-turški meji. Moskva in Teheran s strahom spoznata, da se je prebudil azerbajdžanski nacionalizem. Medtem ko prva skuša z vojsko gasiti požar, ga druga preusmerja na panislamska pota.

10. 1. 1990: vrhovni sovjet SZ proglasi za protiprestave vse republiške sklepe o Gorskem Karabahu.

12. 1. 1990: v Bakuju se azerbajdžanska demonstracija sprevrže v protiarmske pogrome, položaj se izrodi, kar sledi pa je že kronika današnjih dni, ko smo priča pravi vojni med dvema narodom.

Dragocena in draga italijanska ponudba za naslednjo zimsko sezono

Športni in klasični modeli za moške, ki ljubijo udobje

V času, ko so se po trgovinah pravzaprav šele začele sezonske razprodaje letošnje jesensko-zimske mode, so v Milanu in Firencah že predstavili moške modele italijanskih stilistov za naslednjo jesen in zimo. Na tem področju italijanska proizvodnja zaenkrat nima takšnih konfliktnih odnosov npr. s francosko ponudbo, verjetno tudi po zaslugi stilistov in podjetij, ki so nastopili na dveh najpomembnejših tovrstnih prireditvah. Na pobudo sklopa prireditev, ki nosi skupni naslov »Pitti Imma-gine« se namreč dogovarjajo, da bi na vsedržavni ravni ustanovili nekakšen koordinacijski odbor, ki bo usklajeval modne prireditve v Milanu in Firencah.

Tako bi se torej italijanska pripravljena moda (to zvrst namreč predstavljajo v omenjenih mestih, tako s področja moške oziroma ženske mode) zavarovala pred napadalnostjo tuje konkurence. Istočasno pa so italijanski stilisti in modni proizvajalci ob dnevnih luksuzne moške mode v Milanu oziroma na »Pitti Uomo« v Firencah ponovno podčrtali, da nekatera tuja podjetja kratkoma »prerišejo« italijanske modele.

Sicer pa je cena po mnenju tujih strokovnjakov, ki vsekakor hvalijo modo »made in Italy«, ena izmed glavnih težav, na katero naletijo prodajalci, ko ponujajo italijanske modele pripravljene mode. Stilisti se branijo, češ da je samo v izredni kvaliteti, ki seveda precej stane, prihodnost italijanske modne proizvodnje.

Vrhunski ustvarjalci zavračajo nadalje kritike sklicujoč se na izredno pozitivne obračune prodanega blaga. Celo ten sektor italijanske mode je npr. v prvih devetih mesecih prejšnjega leta izvozil raznovrstnega blaga za 19.000 milijard lir. Za takšen uspeh se seveda morajo italijanski proizvajalci zahvaliti nekaterim zvestim odjemalcem, kot so predvsem na področju moške mode Ja-

ponci. Kupci iz te države so med drugim v prejšnjih dneh pokupili več kot polovico italijanske ponudbe moške mode za naslednjo jesensko-zimsko sezono.

Modeli, ki so jih pred približno desetiimi dnevi prikazali najbolj znani italijanski ustvarjalci v Milanu, par dni kasneje pa nad 450 proizvajalcev v Firencah, niso navdušili samo japonskih kupcev. Vendar pa so verjetno njih najmanj presunile cene, ki so bile visoke prav pri vrhunskih modnih kreatorjih. Sicer so svojo ponudbo sami ocenili za luksuzno-udobno, po vzorcu nekdanjih angleških plemičev, ki so se oblačili istočasno izbrano, vendar dovolj športno.

Seveda so med posameznimi mojstri zaznavne razlike v stilu in zatorej tudi

v posameznih modelih. Skupna nota pa je vsekakor težnja, da bi moškega v zimi '90-91 oblačili v udobna oblačila iz dragocenih tkanin. Glede na dosedanja ponudba se je spremenila tudi barvna paleta, saj je velika večina stilistov ob običajnih odločneje kot v zadnjih letih posegla po rdeči barvi, pojavljajo se tudi razni odtenki v modrem, medtem ko so mlajšim predlagali tudi nežnejše, pastelne barve.

Čeprav so se seveda klasične moške obleke obdržale, se stilisti bolj ogrovajo za športnejše komplete, v katerih so pulloverji zamenjali srajce in si zato moški okoli vrata namesto kravate zavežejo lepe šale v cvetličnih vzorcih.

V športnejši modi kraljuje trikotaža, kateri so vsi stilisti tokrat namenili veliko pozornost. Pri volnenih pulloverjih so se zlasti radi uporabljali dragocene kašmirske nitke, zaradi česar so pulloverji izredno dragi. Nekatera podjetja so se celo odločila, da dajo v prodajo oštevilčene primerke, tako kot je običaj za izredno dragoceno buteljčno vino.

Poleg izvirnosti in barvah pa so se italijanski stilisti tokrat prepustili tudi večji domiselnosti v krojih: tako so predstavili kratke suknjiče, ohlapnejše plašče in precej široke hlače. Ti modeli pa so predvsem namenjeni mlajšim, medtem ko so za vse ostale predstavili športnejše ali bolj klasične komplete kot ponavadi odličnega kroja. (bip)

Najboljše oblečeni moški po okusu »made in USA«

Evropejci na splošno ne zaupajo v ameriški okus, še zlasti ne na področju mode, čeprav so Američani odlični odjemalci italijanske in francoske modne produkcije. Po zadnji odločitvi ameriškega združenja mode »Fashion Foundation of America«, ki je za najboljše oblečene moške v letu 1989 proglasilo predsednika ZDA George Busha, sovjetskega političnega voditelja Mihaila Gorbačova, poljskega sindikalista Lecha Waleso in igralca Alana Kinga, bodo verjetno evropski ljubitelji mode imeli še več pripomb nad okusom »made in USA«.

Združenje »Fashion Foundation of America« v bistvu pripravlja lestvice najboljše oblečenih moških že slabega pol stoletja. Navedena imena pripadajo zmagovalcem 48. tovrstne pobude. Trenutno znane moške osebnosti »tekmujejo« v štirih kategorijah: ameriški predsednik Bush je namreč zmagal v kategoriji državnikov; Gorbačov je najboljše oblečeni moški, ki je javno nastopal; Walesa se najbolj oblačil v mednarodnih sindikalnih vrstah, medtem ko je igralec King zmagovalac v pisanem svetu umetnosti. Prav izbira Kinga za kralja dežele spektakla je v ZDA vzbudila precejšnje začudenje. Za zmagovalca je namreč že veljal svetovno znani pevec pop glasbe Michael Jackson.

Glede ostalih kategorij je seveda prevladal ključ priljubljenosti in tudi državne pripadnosti posameznih kandidatov. V tej luči gre verjetno brati priznanje ameriškem predsedniku in sovjetskemu voditelju, pri Walesi pa je zelo zanimiv tudi pripis o motivaciji. Za najboljše oblečene sindikalista so ga izbrali zato, ker z nošnjo enobarvnih suknjičev, ki se tesno in z enim gumbom zapenja, poudarja svojo krepko postavo in tako poveljuje svojo vlogo na čelu sindikalne organizacije Solidarnost. (bip)

V besednem in organizacijskem spopadu za nadvlado v svetu ženske visoke mode italijansko glavno mesto trenutno izgublja

RIM: lepa ponudba za poletje

Uspeh na področju mode ne določajo samo pozitivni finančni obračuni, temveč tudi bolj ali manj vabljev imidž. Že večkrat so strokovnjaki za ta sektor zapisali, da je prednost oziroma hiba Italije v odnosu do Francije dejstvo, da lahko italijanska vrhunska modna produkcija računa na več centrov, medtem ko se Francija in na pariški način s Parizom.

Zato se v ostrem besednem in organizacijskem spopadu, ki se je zadnja leta vnel na visoko specializiranem in nazven bleščecem področju visoke ženske, v bistvu spopadata Rim in Pariz in ne Italija in Francija. Ostali dve italijanski »izložbeni« središči, se pravi Milan in Firence, nista sicer ostali povsem ravnodušni ob polemikah, ki so spremljale letošnje dneve visoke mode v Rimu. Sicer pa so razprtije tokrat nastale predvsem v ozkem in zelo ekskluzivnem krogu italijanske visoke mode, ki so jo nekateri najbolj znani »zastavonoše« zapustili ali vsaj zanemarili.

Deloma se je Rimu izneveril slavniti Valentino, ki je že lani sprožil polemiko o slabem odnosu, ki ga večno mesto kaže do tako donosne in prestižne panoge. Zato se je tudi on odpravil v francosko glavno mesto, kateremu so spet potrdili status prestolnice luksusa. Tokrat je Valentino z ohranjeno kolekcijo nastopil v Rimu, medtem ko je več modelov za letošnjo žensko spomladansko-poletno sezono namenil Parizu, v katerega se ob modnih prireditvah zgrne veliko več kupcev in tudi novinarjev kot v Rim.

Sicer pa so hude kritike ob letošnjih rimskih prireditvah, na katerih so italijanski mojstri prikazali svoje dragocene ženske modele za pomlad in poletje '90, letele predvsem na organizacijske strukture in na javne uprave. Italijanski mojstri namreč trdijo, da jih »politična oblast« ne podpira v zadostni meri. Povedati je sicer treba, da se je »made in Italy« uveljavil bolj zaradi prodora italijanske pripravljene mode, ki ima vseeno sprejemljivejšee cene, kajti krog odjemalcev visoke mode je zaradi cen veliko bolj omejen.

Kot se večkrat zgodi, je bil hrup pred in med rimskimi dnevi visoke mode večkrat pretiran, kajti ob običajnih zastojih in zamudah se je vse v bistvu odvijalo po utečenih tirnicah. Manj je sicer bilo mondenega blišča, kar naj bi pomenilo, da »moda v Rimu ni več v modi«.

Zastopstvo italijanske visoke mode pa je bilo vseeno dovolj številčno in predvsem kakovostno. Kot ponavadi je o smernicah skoraj nemogoče govoriti, kajti med posameznimi mojstri so bistvene razlike, ki med drugim predstavljajo njihov svojstveni in lahko razpoznaven pečat. (bip)

Na sliki (foto AP) »metuljčast« model Renata Balestre.

Pariz: mojstri na posodo

Na zgornji sliki (foto AP) eden izmed izredno številnih modelov, ki so ga v prejšnjih dneh prikazali na pariških defilejih visoke ženske mode za spomladansko-poletno sezono '90. Gre za predlog enega izmed najbolj izzivalnih francoskih stilistov mlajše generacije Christiana Lacroixa.

Emporio Fiorentino

ŽENSKA OBLAČILA

TRST
Ul. San Maurizio 16
(vogal Trga Ospedale)
775741

SEZONSKI **POPUSTI** DO 28. FEBRUARJA
PLAŠČI - PLAŠČI - PLAŠČI
IN PRI VSEH ZIMSKIH OBLAČILIH

